

Молодий комуніст

Орган Кіровоградської обласної комсомольської організації

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 24 лютого 1983 року

№ 24 (3220).

Ціна 2 коп.

Люба

У селі жартують, що на її долю 8 Березня припадає найбільше квітів, подарунків, вітань. І не тому, що в Люби велика рідня, багато друзів: просто працює вона в суто чоловічому колективі — тракторній бригаді колгоспу імені Леніна Новоукраїнського району. Трактористкою.

Як працює, свідчать численні грамоти, подяки від правління колгоспу, парткому, комітету комсомолу. Хоча, звичайно, простіше сказати так: у професійному відношенні вона ні в чому не поступається чоловікам, а де в чому навіть перевершує їх. Наприклад, трактор у неї постійно «на ходу» і завжди чистий, аж сяє.

Як ставляться до неї колеги-механізатори? Поважають. І звуть просто: «Наша Люба».

На знімку: молода трактористка колгоспу імені Леніна Новоукраїнського району Люба КОВАЛЕНКО.

Фото І. КОРЗУНА.

«МК» на облаєних будовах

КОРПУНКТ ПОВІДОМЛЯЄ

НАДІЯ НА ПОПОВНЕННЯ

На Кіровоградський міжколгоспний гідролізодріжджовий завод, оголошений нещодавно обласною ударною комсомольською будовою, прибувають перші добровольці — посланці обласної комсомольської організації. У день, коли корпункт «Молодого комуніста», створений на цей будів, готував чергову кореспонденцію, за півгодини Кіровоградського райкому комсомолу м. Кіровограда у відділ кадрів заводу прийшов Микола Зубченко. Отже, загін добровольців уже нараховує п'ятнадцять чоловіків.

Звичайно, у двохсотом колективі (приблизно стільки будівельників зайнято нині на спорудженні гідролізо-дріжджового) такий нечисельний загін поки що, як кажуть, погоди не робить. Та повість мову про нього, вважаю, настав час. Бо саме він має стати основою справді молодіжної ударної комсомольської. А в перспективі?

— З комсомольцями, які прибувають на будівництво, ми пов'язуємо великі надії, — сказав директор споруджуваного заводу Володимир Іліч Богонос. — В них ми бачимо не тільки будівельників, а й майбутніх працівників нашого підприємства.

Апаратники, оператори, лаборанти, сушильники... Десятки спеціальностей, багато з яких — нові для промисловості області, запропонує новий завод. І адміністрація його ще задовго до пуску виробничих потужностей, здається, знайшла цікаве вирішення кадрової проблеми. Суть її в такій фразі: «Самі побудуємо завод — самі й

працюватимемо на ньому».

Як пояснив В. І. Богонос, завод і генпідрядна будівельна організація БУ-1 тресту «Кіровоградмашвазбуд» поведи взаємоближню кадрову політику. Добровольці, які за комсомольською путівкою прибувають на завод, а також адміністрація підписують спільне зобов'язання. Адміністрація зобов'язується працевлаштувати юнаків чи дівчатину в БУ-1 за будівельною спеціальністю, а після пуску виробничих потужностей зарахувати їх у штат заводу за визначеною спеціальністю і поставити на чергу для отримання квартири з лімітів підприємства.

— Більше того, — уточнив В. І. Богонос, — ми плануємо посилати банкірчих на кількісмісячне навчання на діючі гідролізодріжджові заводи в Миколів та Запоріжжя.

Така перспектива цілком влаштовує молодих, в чому я переконався з розмов із ними. Зобов'язання, які беруть добровольці, — постійно працювати на будівництві тільки цього заводу до пуску його в експлуатацію, виконувати всі доручені роботи ретельно, при високій якості.

З положеннями цих зобов'язань у генпідрядній організації погодилися. Приймаючи молоді поповнення за направленням замовника (тобто заводу), до себе на роботу, БУ-1 надає йому такі ж права і ставить до нього такі ж вимоги, як і до кожного іншого будівельника (до речі, якщо говорити про права, то всіх несміяних добровольців забезпечено місцями у гуртожитках комбінату «Кіровоградвазбуд»). Виняток —

генпідрядчики не мають права відірвати посланців комсомолу з ударної будови і відправити на інші будівельні майданчики.

До цього ще не доходило, хоч деякі непорозуміння між молодими робітниками та керівниками середньої ланки мали місце. Тому, щоб із самого початку розставити крапки

над «і» в цих чисто організаційних питаннях, вирішено було провести зустріч перших добровольців з керівниками заводу та пускового комплексу. Важливо, що у цій зустрічі взяли участь представники обласного ЛКСМУ та комітету комсомолу тресту «Кіровоградмашвазбуд». У ході розмови з'ясувалося, що більшість новеньких була тепло прийнята у бригадах, отримує допомогу в освоєнні нових спеціальностей, про багатьох із них у старших товаришів уже склалися хороша думка. Разом з тим є й такі, які повільно приживаються (навіть не знають своїх бригадирів). А дехто за місяць роботи вже встиг порушити трудову дисципліну. Щодо цього учасники зустрічі були одностайні: посланці комсомолу повинні подавати приклад добросовісного ставлення до праці. Молоді будівельники висловили бажання працювати в одному комсомольсько-молодіжному колективі.

Ще немає комсомольської організації та штабу ударної будови. Незабаром, як повідомила секретар комітету комсомолу тресту Олена Настасія, вони будуть створені.

Перші тижні обласної ударної комсомольської будови. Перші добровольці. Не все складається добре. Головне, що турбує — відставання від графіку будівництва. Надія на молоді поповнення, яке повинне внести свіжий струмінь. Надія на комсомольський запал. І якщо перші добровольці (а найпершим прибув Юрій Балог з Компаніївського району) створять атмосферу діловитості, зобов'язання за справу будови, її підтримують ті, хто сьогодні за їхнім прикладом звертається у райком за комсомольською путівкою.

В. РАЦА, кор. «Молодого комуніста».

ІНДУСТРІАЛЬНА ТЕХНОЛОГІЯ: МНОЖИТИ ВІДДАЧУ ГЕКТАРА

«ВИРОЩУВАННЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ КУЛЬТУР ЗА ІНДУСТРІАЛЬНОЮ ТЕХНОЛОГІЄЮ — НАСТІЙНА ВИМОГА ЧАСУ, — ВВАЖАЮТЬ МОЛОДІ БУРЯКОВОДИ ОЛЕКСАНДР ЛУТИКОВ ТА АНАТОЛІЙ ГЕРКІЯЛ. — ОДНАК ДАЛЕКО НЕ ВСІ РЕЗЕРВИ ПІДВИЩЕННЯ ВРОЖАЙНОСТІ ЦУКРИСТИХ ВИКОРИСТАНІ...»

О. ЛУТИКОВ, член комсомольсько-молодіжної механізованої ланки колгоспу «Росія» Новоукраїнського району:

— Я ще пам'ятаю часи, коли хлібороби сумнівалися в істинних можливостях індустріальної технології, жартували, що цукор і сарпка — поняття нероздільні. Час і досвід кращих колективів переконали всіх у хибності тих суджень. Буряки можна вирощувати без затрат ручної праці, добиваючись чудових результатів.

Торік наша ланка виростила по 372 центнери коренів з гектара. Результат непоганий. Але яких зусиль коштувало його досягнення нашому досвідченому ланковому Віктору Романовичу Дорновому, всім дванадцяти членам колективу!..

А. ГЕРКІЯЛ, групкомсорг комсомольсько-молодіжної механізованої ланки колгоспу імені Фрунзе Ульяновського району:

— Здогадуюсь, які труднощі мав на увазі Олександр. Несприятливі погодні умови і нам не дозволили сягнути максимуму можливої врожайності. Адже 361 центнер буряків із гектара — саме стільки ми одержали — для досвідченого колективу не межа. Кажу «досвідченого», хоч ланка й комсомольсько-молодіжна. Справа в тому, що всі її члени — Іван Митрофанов, Анатолій Барський, Анатолій Козішкурт, Володимир Галушка, Анатолій Татєва і Володимир Довгань — вирощуванням цукрових буряків займаються вже по кілька років, мають достатню кваліфікацію. Всі вони зобов'язалися боротися в третьому році одинадцяті «ятирічки» за подолання 450-центнерного рубежу. І доб'ються свого, я в цьому впевнений.

О. ЛУТИКОВ: — Не знаю, як у вас, Анатолію, а нам доводиться боротися не тільки з примхами погоди. Часто-густо заважають високопродуктивній роботі чисто організаційні прорахунки. Це нестача або низька

якість гербіцидів, ненадійність в експлуатації сівалок і техніки для хімічного захисту рослин. Траплялися й випадки, коли механізовані ланки починали формувати лише після Нового року. Зрозуміло, що високих урожаїв такі колективи виростити не могли. Адже працювати їм

доводилось на площах, котрі з осені не були достатньо удобрени.

А. ГЕРКІЯЛ:

— При вирощуванні цукрових буряків усе важливе: і виконання агрономічних заходів, і наявність спеціальної техніки, і організація праці... Справа про організацію роботи під час найбільш трудомісткої кампанії — збирання цукрових буряків — хочу сказати кілька слів. Треба сміливіше застосовувати потоковий і поточно-перевалочний методи збирання та перевезення цукрової сировини. Саме так працюють трудівники колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельського району і мають чудові результати. Ми ж втрачаємо чимало часу на очищення сировини, потім буряки залежуються в полі, псуються. Доводиться ще раз їх вантажити — знову додаткові витрати. А все тому що не вистачає транспорту для безперебійної роботи. Горіх на збиранні в нашій ланці працювали шість РКС і стільки ж грузовиків. Хіба могли вони встигнути за комбайнами?

Не задовольняє буряководів і якість посівного матеріалу. Сорг «ювілейний», приміром, при сізбі 10 ростків на погонний

метр дає лише 0,7—0,75 процента схожості. Тому посіви виходять зрідженими.

О. ЛУТИКОВ:

— Безвідповідальність ставляться до своїх обов'язків працівники райсільгосптехніки. Щороку одержуємо з ремонту агрегатів і самі їх «дотягуємо». По місяцю, а то й два. Саме тому основну частину ґрунтообробної і посівної техніки та інвентаря нинішньої зими ми ремонтували власноручно. Справилися з цим непогано: місяць тому рапортували про повну готовність до весняно-польових робіт. Однотипно з ремонтними роботами підешували свій професійний рівень, вивчали нову технологію (щосуботи з нами проводили заняття головний інженер колгоспу А. Т. Сергієнко та головний агроном А. П. Майданик). Усе це дає підстави сподіватися на високий урожай.

Розмову записав М. ЧЕРНЕНКО.

ВІД РЕДАКЦІЇ. 127 комсомольсько-молодіжних механізованих ланок області вирощуватимуть у нинішньому році цукрові буряки за індустріальною технологією. Серед них і колективи, у яких працюють учасники нашої сьогоднішньої розмови — Олександр Лутиков та Анатолій Геркіял. Обидва вони щойно повернулися з республіканської школи молодих буряководів, що діє на базі ордена Леніна науково-дослідного інституту цукрових буряків.

Як і в попередні роки, молоді механізатори змагаються за приз обласного комсомолу для колективів, що досягнуть найвищих результатів у вирощуванні цукрових буряків без затрат ручної праці. А для комсомольсько-молодіжного екіпажу, що відзначиться на збиранні цукристих, буде встановлено спеціальний приз нашої газети. «Молодий комуніст» систематично висвітлюватиме на своїх сторінках хід соціалістичного змагання молодих буряководів.

МІТИНГ ПРОТЕСТУ ШКОЛЯРІВ

МИ — ЗА МИР!

З плакатами, на яких було написано: «Ні! — війні!», «Так! — миру» — всі учні нашої школи вийшли на мітинг протесту проти гонки озброєнь. Вони глибоко засуджували мілітаристську політику США, наміри Рейгана використати ядерну зброю проти людства.

Схвальною звучав голос восьмикласниці Наталки Чорної, коли вона розповідала про життя своїх ровесників у Латинській Америці. Нікого не залишали спокійні й розповіді про звірства ізраїльської воєнщини в Лівані, які підготували за матеріалами преси старшо-

класниці Тетяна Дубас, Алла Дошенко, Тетяна Грибок. «Ми за мир на всій планеті!» скандували учасники мітингу.

Піонери і комсомольці нашої школи зібрали 430 підписів жителів села під листом-протестом, який вони надіслали в штаб-квартиру НАТО.

Н. ЧАБАН, старша піонероначальниця Тарасівської восьмичасної школи.

Новгородківський район.

СТО ДОРІГ —
ОДНА ТВОЯЧас
вибирати

ПОШТА «ВІТРИЛ» БАГАТА НА ЛИСТИ ДЕСЯТИКЛАСНИКІВ. У НИХ І МРІЇ ПРО МАЙБУТНЄ САМОСТІЙНЕ ЖИТТЯ, І ЩАСЛИВІ МИТИ ВІДКРИТТЯ В СОБІ НОВИХ РИС ХАРАКТЕРУ, І ВПЕВНЕНІСТЬ У ПРАВИЛЬНОСТІ ВИБОРУ, І МАЙЖЕ ЩОРАЗУ ПОРУЧ ІЗ СЛОВОМ «ШКОЛА», ВИ, ДРУЗІ, ОБОВ'ЯЗКОВО ПИШЕТЕ «ВЧИТЕЛІ».

ПРИМІРОМ, ОДИН ІЗ ПОСТІЙНИХ КОРЕСПОНДЕНТІВ «ВІТРИЛ», ДЕСЯТИКЛАСНИК СЕРГІЙ КУЛИНИЧ, ВВАЖАЄ, ЩО ЦІ ДВА ПОНЯТТЯ НЕРОЗДІЛЬНІ, ІХ НЕ МОЖНА РОЗГЛЯДАТИ ОКРЕМО.

Цього року я закінчую десятирічку. У ній ми навчилися по-особливому бачити навколишній світ, відчувати всі тонкощі перебігів настрою природи, серцем і душею сприймати нелегку працю хлібороба, а найголовніше — думати. Школа допомогла вибрати свою життєву позицію, з усіх численних берегів вибрати свій, єдиний, неповторний.

Про моїх ровесників Валю Найдю і Тамару Колісниченко можу з упевненіс-

тю сказати, що вони знайшли своє місце в житті. Подружки -десятикласниці поєднують успішне навчання з наполегливою працею після уроків на тваринницьких фермах. І ще в молодших класах народилась у них любов до професії доярки. І тепер вони з любов'ю виконують будь-яке завдання тваринників.

Про давню мрію Тетяни Таранухи, Валентини Котової і ще кількох майбутніх випускників теж відомо давно. Найзаповітніше для них — стати хорошими педагогами і повернутись до рідної школи.

Багато десятикласників хочуть працювати за професією, яку здобули у міжшкільному навчально-виробничому комбінаті: шофером, швачкою, тваринником.

Школа за десять років нам дала дуже багато, але гілше ми це розуміємо потім, через роки, коли змужніють руки, дорослішими стануть думки.

С. КУЛИНИЧ,
учень десятого класу,
керівник юнкорівського пункту при Тишківській СШ № 2.
Добровеличківський район.

чі... Це було влітку. А нині гуртківці часто мандрують до лісу в парк. Хлопці обов'язково з апаратами. Фотографують, що ко-му подобається. А потім визначають кращі знімки.

Іван Михайлович Поко-тило, керівник гуртка, за-доволений учнями. Неда-вно провів з ними бесіду на «вічну» тему: «Ким бу-ти?» Виявилось, що багато хлопців мріють бути фо-тографами -професіонала-ми. Але є й багато таких, для кого фотосправа — просто захоплення.

...Сьогодні ми напевне прийшли під кінець заняття фотогуртка. І не поми-лились: шестикласники Компаніївської середньої школи Андрій Заболотний, Юрій Сесмій, Віктор Чар-шанський, Олег Колтунов, Геннадій Семидітний та Олександр Жуковський та-пінались у меншій школі, де вони від-слідують додану до фотос-периодики.

Михайловича: «Ще хоч го-динку... Це ж так цікаво!» Усі гуртківці — і дівчат-ка й хлопчики — добре навчаються в школі. Цьо-му у великій мірі сприяє тісний зв'язок керівників гуртків із керівниками 4-8 класів Компаніївської се-редньої та восьмирічної шкіл.

Недовго залишилося че-кати підсумкових заняття

ЦЕ «БЕЗНЕВИННЕ» СПИСУВАННЯ

Петрові вчити уроки не хотілось зовсім. Хіба ж уси-диш за книжками, якщо хлопці вже цілу годину га-ляють шайбу у дворі! Тож коли на порозі з'явився друг Юрко і запропонував: «Гайда грати. Нам капа-даючого не вистачає», Петро довго не роздумував. Вже за дверима схилився за рятівну думку: «Уроки зроблю ввечері».

Сісти за книжки ввечері не вдалося. Бо зогляді-лись хлопці тільки тоді, коли на землю опустилася ніч. До того ж і фільм цікавий по телевізору був. Отож вирішивши: «Спишу завтра в кого-небудь», Петро заснув.

Вранці з важким відчуттям хлопець підходив до школи. Побачивши відмінницю Наталку, з тривогою подумав: «Чи ж дасть сансати?»

Такий Петро є, напевне, в кожній школі. І споко-вічна шкільна проблема — списування — теж не нова. Не таке вже воно й безне-винне, як здається на пер-ший погляд. З ним треба нещадно боротися.

Давайте послухаємо, що думають з цього приводу педагоги і учні середньої школи № 11 м. Кіровогра-да. У нашій розмові беруть участь організатор поза-класної роботи Маргарита Миколаївна Борисова, вчителька української мо-ви та літератури Любов Наумівна Назаренко, вчи-телька математики Тетяна Василівна Дзюбенко, стар-ша піонерпобжата Галина Зенонівна Вовченко, вось-микласниця Олена Лалак, учень 5 класу Ігор Савчен-ко і майбутня випускниця Іра Ходак.

М. М. БОРИСОВА. Спи-сування, безумовно, дуже шкідливе. У нашій школі,

на жаль, воно поки що і-снує. Кажу «поки що», бо поступово списування ми викорінюємо. Велика за-слуга у цьому учнівського колективу.

Л. Н. НАЗАРЕНКО. Для вчителя від кожного учня потрібні перш за все знання. А списування пе-решкоджає оволодінню ними. Адаже привчившись до того, що можна пере-писати перед уроком за-дачку, учень нізачо не ви-конуватиме домашніх за-вдань. В основному спису-ють відстаючі учні. По-сильну допомогу їм пода-ють товариші. Вони ж здійснюють суворий кон-троль за тими, хто не ба-жає самостійно працюва-ти. Наприклад, у молод-ших класах ланкові щоденно перед уроками пере-віряють у всіх домашні завдання, а результати за-писують собі у спеціальний щоденник. Потім на збо-

рах ланки чи загону за-суджують ледарів і люби-телів переписування.

Т. В. ДЗЮБЕНКО. Бу-ває, задасть учитель, на-приклад, рівняння чи зада-чу, її виконають один-два учні, — а решта спить. Може, не до кінця зрозумі-ли? Тому я особливу увагу приділяю індивіду-альній роботі з учнями.

На уроках усім роздаю карточки, і це дозволяє мені досконало вивчити здібності і можливості кожного школяра. І ще: коли дається індивідуаль-на робота, списати вже немає в кого.

Олена ЛАЛАК. Для то-го, щоб підвищити успіш-ність і поліпшити поведін-ку, ми створили штаб «За ленінське ставлення до навчання». Сюди входять представники всіх класів — відмінники навчання, піонерські та комсомоль-ські активісти, консультан-ти. Останні призначаються з числа сильних учнів. Во-ни допомагають розібра-тись у складній задачі, пояснюють пропущений урок.

Ігор САВЧЕНКО. У на-шому 5 «В» є немало уч-нів, у яких виникають труднощі при вивченні ан-глійської мови російської мови і математики. Відпо-відно з цих предметів у нас регулярну роботу про-водять консультанти. Зби-раємось десь за півгоди-ни перед уроками і з'ясо-вуємо незрозуміле чи недо-вивчене.

Г. З. ВОВЧЕНКО. На засіданнях комітету ком-сомолу неодноразово пору-

шувалось питання про не-задовільний стан навчання у тому чи іншому класі. Наш комсомольський сек-ретар Наташа Авраменко бореться проти списуван-ня, ледарства і від членів комітету комсомолу теж вимагає рішучості і суво-рості. Ось, наприклад, у 9 «А» були часті порушен-ня дисципліни. Доручили Серьожі Ланенку, членові комітету комсомолу, розі-братись, в чому справа, а в разі потреби допомогти. Тепер у дев'ятикласників усе в порядку.

У школі № 11 міста Кі-ровограда є одне дуже ці-каве нововведення. Хоча не таке воно вже й нове (запровадили його кілька років тому). Та, на жаль, досі цінна ініціатива не порушилась. Мова йде про громадський огляд знань.

М. М. БОРИСОВА. У нас застосовується й така форма роботи штабу «За ленінське ставлення до навчання»: учитель, прово-дячи урок, у класі помічає, що учні погано засвоїли матеріал. В результаті важко сприймають і по-дальші теми. Учителі ка-же про це на засіданні пе-дагогічної ради, і вона ви-рішує провести у цьому класі громадський огляд знань.

Ігор САВЧЕНКО. Клас ділиться на кілька п'яті-рок. У кожному входять один сильний учень, решта «хо-рошисти», «середняки» і відстаючі. Ці групи разом проходять задану тему від «А» до «Я» — опрацьову-ють теоретичний матеріал, розв'язують задачі і рі-шення, характеризують об-рази з літературних тво-рів. І от призначається день, в який після уроків

проводиться перевірка за-своєного.

Іра ХОДАК. Заздалегідь готуються картки, де на-писані теоретичні і прак-тичні завдання. Кожний член п'ятірки витягує свою карточку і готується до відповіді. Але хто з групи відповідатиме, вирішує жереб. Таким чином, ко-жен повинен бути добре підготовлений, щоб захи-стити честь свого неведи-кого колективу.

Олена ЛАЛАК. Недавно ми провели громадський огляд знань із математи-ки у 5 «В» класі. Готува-лись п'ятикласники дуже старанно і одержали за-галую оцінку «4». Незабаром свої знання з хімії демонструватиме 10 «Б».

Г. З. ВОВЧЕНКО. Ефект від такої форми перевірки знань надзвичайно вели-кий. Адаже досконало ви-вчаючи певну тему, її до-бре засвоюють не тільки хо-роші учні, а й «середняки». Це великий плюс до поліп-шення успішності класу. Крім того, в процесі спі-льної підготовки до огляду зміцнюються почуття дружби, відповідальності один за одного, взаємови-рочки.

— Тепер запитання безпо-середньо до школярів. Да-вайте уявимо таку карти-ну. Підходить до вас Вік-тор чи Марина і каже: «Дай списати». Як ви зре-агуєте?

Олена ЛАЛАК. Перш за все внясно, чому домашнє завдання невиконане. І по-тім не просто даю зошит із розв'язаною задачкою, а стараюсь усе пояснити. Щоб було зрозуміло.

Ігор САВЧЕНКО. Я спи-сувати не даю нікому. Кра-ще поясню, допоможу зро-бити, а списувати — ні.

Розмову записала
О. СКРИТАНЬ.
м. Кіровоград.

«ВЕРАСІВ»

ЗАЧУВШИ СПІВ...

«Мені дуже подобають-ся пісні у виконанні бі-лоруського ансамблю «Вераси». Розкажіть, будь ласка, про нього».
(3 листів).

Ансамбль «Вераси» у Білорусії називають мо-лодшим братом «Піспі-рів». Він широко викорі-стовує досвід відомого

Вані. На жаль, і тепер, коли до ансамблю при-йшла популярність, він не завжди вигоглядав у підборі репертуару. І до-ві є у нього пісні «мете-лини».

Ансамбль, яким керує Василь Райчик, має ви-сокий професійний ро-вень, а діапазон його во-кальних можливостей

НІЧИМ ПРИМІТНИМ
НЕ ВИРІЗНЯЛАСЯ

З часу виходу випуску «Вітриль», у якому було вмі-щено лист Наталки «Такі со-бі яскраві бездушні манеке-ни», до редакції надійшло чимало відгуків.

«Утверджуватись, вважає більшість наших читачів, треба не цигаркою, не «смі-ливими» слівцями, не релю-тацією «козир-дівки». Якщо в своєму товаристві цінують саме такі «таланти» не по-гішай підроблятися під цей стиль, намагайся побороти його».

А втім, звернемось до самих листів «Мені дуже гірко, бо маю подруг, які палать. Неймовірно важко довести їм, що палити — ганьба для дівчини. Дерем-но вони думають, що так швидше сподобаються хо-рошому хлопцеві. Хіба що такому, як вони самі — без особливих вимог до життя».
Лідія ГАРКУША.

Що ж, Ліда не помиляє-ться. Про це свідчать листи самих хлопців. Ось один з них:

«Познайомився з дівчи-ною: і симпатична, і вдаг-нена гарно, і танцює добре. А починаємо про щось сер-йозне розмовляти — мо-вчить або говорить нісеніт-ниці».

З Чехова пам'ятає лише «Каштанку». А почне пе-рераховувати взуттєві чи джинсові фірми або марки цигарок — години не вис-тачить...

Сергій М.

Зрозуміло, що на відміну від своєї знайомої Сергій упевнений: сучасна дівчина — це розумна, скромна, добра людина. Та, мабуть, дарма вважає наша читачка Олена Кудрявцева, що хлп-ці не здатні шанувати скромність. «Чому все рід-ше й рідше чути вислови: «Ії величність жінка», «Пре-красна любов»? — запитує вона і водночас відповідає: «Бо лицарі переселились».

А Валентина Оленчук із Онуф-ріївського району у розпа-чі, вона не знає, якою по-винна бути дівчина в наш час.

«Ось що зі мною трапи-лося: подруги запросили до незнайомої компанії. Дівча-та курили, а я була серед них «білою вороною». Во-ни голосно сміялись, сло-вом, хизувалися перед хлопцями як могли».

Валентина: залишитися чи піти звідти. Та несподіва-но прийшов хлопець із сусід-ньої школи, який мені дуже подобався. Дівчата захо-гували з різних боків, шепі-тали: «Запрешуй танцюва-ти».

Саме тоді я вперше в житті закурила, навіть тро-хи вина випила. Під кінець вечора я «розійшлася», і нічим не відрізнялася від інших дівчат. Дивно, що Сашко звернув на мене ува-гу того дня.

Подруги пояснили: «На тебе хлопці не звертали

уваги, бо ти була «сірою». Нічим «примітним» я не ви-різнялася, — пише Валя. — Вони майже переконали ме-не, що палити не так уже й погано, гірше бути «білою вороною». А Сашко заува-жив, що з цигаркою я зса-сім доросла...»

Бачите, які полярні думки. В одних листах — катего-ричне: «палити — це пога-но», в інших — «подумаєш, цигарка», і ось Валентина відверто стверджує: це — добре. Листів, у яких автори намагаються виправдати «модну» звичку, у нашій пошті чимало. Саме тому ми вирішили надати слово лі-каряю.

— Пожовклі пальці, «прокурена» шкіра, волос-ся, пропахле димом, — ось ознаки, за якими безло-милково визнають, що жінка чи дівчина не роз-лучається з цигарками.

Кажуть, що жінки біо-логічно сильніші від чоло-віків, що вони швидше справляються з усіма хи-воробами, але нікотин їм завдає більшої шкоди, ніж чоловікам. Дівчина чи жін-ка, котра вкурює щодня 20 цигарок, прирівнюється до чоловіка, що випиляє 30. У жінок менший об'єм грудної клітини. Інтенсив-ний обмін речовини, і тому вони отруюються нікотин-ом швидше. Негативно впливає ця отрута на кра-су. Це не перебільшення, коли говоримо: «Не кури, а то швидко постарієш».

Наслідком куріння у жі-нок є передчасне старіння тіла обличчя, тому що нікотин викликає спазми найдрібніших судин — ка-пілярів. А це, в свою чер-гу, призводить до тимча-сового порушення жив-лення м'язів, у результаті чого обличчя старіє. Ного риси загострюються, шкі-ра втрачає еластичність, робиться блідою з жовтим відтінком.

Тютюновий дим нега-тивно впливає не тільки на красу, але й на гормо-нальну систему.

Нікотин дуже шкідливо діє на нервову систему. Він завдає доброго за-безпечення кінемомозку. Це призводить до так зва-ного голодування мозкової тканини. Тому куріння ли-ше тимчасово знімає вто-му та сонливість, а потім уповільнюється процес мислення.

Ті ж, хто востаннє та ба-весні часто хворіє гриппом, респіраторними захворю-ваннями. Під впливом ку-ріння людський організм втрачає вітаміни. С. що в свою чергу знижує опір хворобам. Крім того, брак цього вітаміну спричиняє погіршення кольору об-личчя.

В. ЛУНОВСЬКИЙ,
лікар обласної лікарні.

Сто пар
умілих рук

Холодний зимовий день. У таку погоду часто наст-рий буває похмурий. А за отими вікнами — сміх... Долинає аж на вулицю. Не стихають дзвінкі голоси відвідувачів районного Будинку піонерів. Кожного дня тут можна побачити учнів 4—8 класів, хоч і є визначені дні для заняття у в'язальному гуртку, гурт-ка крою та шиття, фото-справи...

Заняття в гуртках допо-магають дітям розвивати свої здібності, чергувати навчання в школі з улюб-леними заняттями. Стари-ші класиці уміють не тільки в'язати спицями, а й крою-кош, «вилкою» і навіть швачкою голкою. Нині вони знайомляться з но-вим видом в'язання — макраме. Його добре освоїли восьмикласниці Компаніївської середньої школи Світлана Липа, Світ-лана Ісасико, Ірина Безпа-лова, семикласниці Світ-лана Лозова, Ірина Демі-

Михайловича: «Ще хоч го-динку... Це ж так цікаво!» Усі гуртківці — і дівчат-ка й хлопчики — добре навчаються в школі. Цьо-му у великій мірі сприяє тісний зв'язок керівників гуртків із керівниками 4-8 класів Компаніївської се-редньої та восьмирічної шкіл.

Недовго залишилося че-кати підсумкових заняття

свої здібності, чергувати навчання в школі з улюбленою і корисною справою. І, погодьтеся, не такою й легкою. Старшокласниці уміють не тільки «зати сплячками, а й крічкати», «вилюють» і навіть швацькою голкою. Нині вони знайомляться з новим видом в'язання — макраме. Його добре освоїли восьмикласниці Компаніївської середньої школи Світлана Ліпа, Світлана Ісасенко, Ірина Безпалова, семикласниці Світлана Лозова, Ірина Демиденко, Наталка Погребняк, Тетяна Омелечук.

Недовго залишилося чекати підсумкових занять гуртківцям-випускникам. У травні більшість із них одержать посвідчення піонера-інструктора. Сьогодні у невеликому приміщенні Будинку піонерів тісно. Рівно сто постійних відвідувачів! Незабаром у гуртківців — новосілля. У щойно збудований гарний будинок культури перенесуть юні умільці «скарби», виготовлені своїми руками. І створюють нові.

Л. НОСЕНКО,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».
Компаніївський район.

УРОК ПРАЦІ

Міцні, надійні

Ось уже п'ятий рік ми підтримуємо тісні зв'язки з МТФ № 3 колгоспу «Росія», де завідуючим комуніст Н. М. Ремисайло.

З радістю зустрічають доярки своїх юних помічників Надію Марченко, Вікторію Дрюченко, Валентину Шаравару, Аллу Степанець, Олега Проценка, Василя Олійника, Сергія Бойка, Володимира Дударя. На фермі хлопці розносять тваринам корм, прибирають у приміщенні, а дівчата допомагають доїти корів.

Наші відвідини бувають

не тільки діловими. Ходимо на ферму з концертами. Часто у нас в класі бувають спеціалісти місцевого господарства. Недавно ми запросили на виховну годину головного зоотехніка Марію Харитонівну Саленко, ветеринарного лікаря Олександра Федорівну Олійник. Ми цікавимося справами колгоспу, знаємо проблеми господарства, бо наші батьки — члени колгоспу. Багато з нас мріє працювати в рідному селі. Так, Василь Олійник та Сергій Бойко після закінчення восьмого класу хочуть вступити до Кіровоградського технікуму механізації сільського господарства, а після його закінчення повернутися в рідне село. Своє головне завдання ми абстрактно в продовження справ батьків і хочемо заповнити їх, що руки в нас міцні й надійні.

А. КРУГЛИК,
учень 8 «Б» класу Аджамської СШ, командир зони комсомольської дії.
Кіровоградський район.

У Кіровоградському міжшкільному навчально-виробничому комбінаті професію секретаря-друкарки під керівництвом викладача Гетлини Олександрівни НЕБОРКОВОЇ освоюють десятикласниці Оля КЛИМОВСЬКА, Олена ТКАЧЕНКО, Віта МАЛЯРЕНКО.

Фото В. ГРИБА.

ОСОБИСТЕ

«МАМИНА ДОЦЯ»

У нашому Будинку культури часто бувають танцювальні вечори. Кілька разів на тиждень і я, правда, без відома батьків.

Мої подруги — Лариса Шевченко, Віка Довгань та Валя Орел — молодші від мене на рік. Проте їм батьки дозволяють відвідувати клуб. Мої ж батьки про це й слухати не хочуть. Мама заспокоює: «Мала ще, встигнеш». Але як хочеться літнього вечора піти в кіно чи на дискотеку!

Батьки кажуть: «Якщо ж ти виростеш, якщо зможеш про танці думати!» Розумію, що вони дбають

про моє навчання, про розумне дозвілля. А яке воно — розумне? Не можна ж у 15 років бавитися лише зібраною колекцією марок чи з ранку до вечора сидіти в бібліотеці. До всього ще й дуже прикро відмовляти однокласникам, котрі кличуть на вечір відпочинку. Соромно, неприємно чути від них: «Мамина доця».

Мама наполягла, щоб я написала їм листа. Вона впевнена, що ви підтримаєте її.

Гадаю, на мій лист відгукнуться читачі «Вітриль». Хай розсудять нас із мамою.

Катерина ПОЛІТ.
м. Новосітка.

АРХІВАРІУС ПОВІДОМЛЯЄ, ЩО...

Досить популярне ім'я Олексій у різних народів вимовляється по-різному (Алексей — у росіян, Алексіс — в молдован, Елескей — в алтайців і хакасів тощо). Українці утворили від нього свою оригінальну форму — Олекса.

Основою імені стало грецьке слово «алексо» — захищати, охороняти, відбивати (напад), запобігати (якомусь лихові).

«Братами» Олексія є арабський Насир (від дієслова насара — допомагати, захищати, визволяти, дарувати, приносити перемогу) та

інші східні наймення: Макс, сур Інтисар, Насер.

Дружину Ейнштейна запитали, чи розуміє вона теорію відносності Ейнштейна. Трохи подумавши, вона відповіла: — Ні, я не розумію. Але для мене важливіше те, що я розумію самого Ейнштейна.

Бородін поїхав якось із своєю дружиною за кордон. Під час перевірки паспортів на прикордонному пункті чиновник запитав, як звати його дружину. Бородін ду-

мав про щось своє, не зрозумів одразу запитання. Чиновник підозріло глянув на нього:

— Не знаєте, як звать дружину?

У що хвилину до кімнати увійшла Катерина Сергіївна. Бородін кинувся до неї:

— Катю! Ради бога, як тебе звать?

Актор-початківець настирливо просив Бернарда Шоу дати йому рекомендацію в театр. Шоу погодився і написав для нього такого листа.

«Щиро рекомендую Вам молодого актора. Він грає

Гамлета, Шейлока, Цезаря, на флейті і на бильярді. Найкраще він грає на бильярді».

Славний англійський фізик Резерфорд зайшов якось увечері в одну із своїх аудиторій і побачив співробітника, що сидів над приладами.

— Що ви робите так пізно? — питає Резерфорд.

— Звичайно, працюю, — відповів той, чекаючи, що екран його похвалить.

Але Резерфорд розсердився й запитав:

— Слухайте, скажіть мені, а коли ж ви думаєте?

СВІТ ЗНЕДОЛЕНИХ: РІК 1983-й

СВІДЧИТЬ ПРЕСА

Світ знедолених існував у Франції завжди. Він мав когось турбувати, хоча бідняки живуть і помирають за два кроки від сяючих рекламних вогнів майданів, на околицях великих міст. Це ті, хто, маючи професію і кваліфікацію, прийшли з провінції, але не змогли знайти ні роботи, ні притулку.

Результати недавнього проведеної анкети серед 1948 чоловік, котрі у стані крайнього відчаю звернулися в благодійницьку організацію «Католицька допомога», викликають глибоку тривогу: 83 проценти з них становлять французи, а зовсім не іноземці, як можна було б подумати; 63 проценти — люди в розквіті сил від 18 до 39 років. І якщо 75 процентів звертаються за грошовою допомогою, а 5 хотіли б мати хоч якийсь житло (тільки в Парижі від 1500 до 2000 бездомних), то 19 процентів опитаних просто голодували.

Півмільйона чоловік, тобто один процент усього населення, живуть у край несприятливих умовах — у старих вагонах, в розбитих автомобілях, у бараках.

І це ще не все. Бідність стоїть поруч з культурною убогістю і породжує її. Три тисячі молодих людей, котрі щороку призиваються до армії, не вміють читати, а 50 тисяч — писати. Нараховується понад мільйон чоловік, для кого заповнити папери, щоб влаштуватися на роботу, записатися до лікаря, оформити дітей у школу — непросте завдання.

Ось деякі знедолені зразка 1983 року. Ми знайомимося з ними у місцевому відділенні «Католицької допомоги» при церкві в 19-му окрузі Парижа. Його вже 25 років добровільно утримує мадам Шузель. Цього року даній благодійницькій організації довелося знову відкрити пункт по збиранню і розподілу одягу.

Нервово усміхаючись, на стільці зішлись прохачі. — Як ви харчуєтесь? — Коли є робота — їм, а коли нема... Працюю то в одному, то в іншому кафе. Сьогодні о шостій ранку там було вже 80 чоловік на місці.

— Що вам треба з одягу? — Брюки. — А плащ? — Так, будь ласка. — Сорочка, шкарпетки? — В мене нічого немає. — Спідня білизна? — Якщо це можливо... Там же, у мадам Шузель. Цього разу жінка, мати двох дітей.

— Вам потрібен одяг? — Ні, яка-небудь їжа моїм дітям.

— Ви працюєте? — Де доведеться. Була домашньою робітницею, секретаркою, санітаркою.

— Як з квартирою платите? — За три місяці не заплачено. У мене нічого немає, нічого. Вранці купила кефір, нагодувала дітей,

поклала їх спати і побігла до вас. Немає ні газу, ні електрики.

— Це одна жінка, теж має дітей.

— У вас є інші борги, крім боргів за газ і електрику?

— Так, але я не насмілюсь про них говорити. Час від часу я позичаю 100 франків то тут, то там. (Вона збентежено сміється). У мене борг за квартиру. Довелося купити дочці пальто. Почався навчальний рік.

— Я вам дам для вашої дівчинки... — ... П'ятдесят франків. Це мене дуже б влаштувало.

Даніель, двадцятирічний юнак, розповідає: «Я — електротехнік, але щодняного разу мені не вдалося працювати за своєю спеціальністю. Ось уже шість місяців я шукаю хоча б якусь роботу. Я не бродяга. Хоча й живу, як воїн, але стараюся не опустатися: голюся, сам перу сорочки в туалеті і шукаю

роботу, весь час шукаю».

У Парижі лише два місяці, куди люди, котрі не мають постійного житла, можуть прийти, щоб прийняти душ, випити кави і провести кілька годин перед тим, як знову опинитися на вулиці. Одне з них, у Сан-Мартені, може прийняти максимум 30 чоловік.

Баржа «Армії порятунку» біля набережної Сеп-Бернар — друга безплатна нічліжка на 92 ліжка. Тут можна провести кілька днів, увечері одержати ва-

черю, а вранці сніданок. О шостій вечора біля дверей збирається юрба. Світ знедолених усе більше поповнюється молодими людьми до 30 років, котрі опинилися без роботи, без житла, самі на сам з нерозв'язними проблемами.

За матеріалами французького тижневика «Нувель обсерватор».

[АНН].

РОЗПОВІДЬ НА ВАШЕ ПРОХАННЯ

«ВЕРАСІВ» ЗАЧУВШИ СПІВ...»

«Мені дуже подобаються пісні у виконанні білоруського ансамблю «Вераси». Розкажіть, будь ласка, про нього».

(3 листів).

Ансамбль «Вераси» у Білорусії називають молодшим братом «Піснярів». Він широко використовує досвід відомого колективу, часто свідомо наслідуючи його манеру. Особливо яскраво проявлялося копіювання в період становлення ансамблю. «Вераси» намагалися виконувати пісні своїх старших товаришів. Але білоруські народні пісні аранжировані Володимиром Мулявіним у виконанні «Піснярів» залишаються неповторними, заспівати їх краще нікому не вдається.

І «Вераси» невдовзі зрозуміли це. Вони стали шукати свій почерк, свою виконавську манеру. Це був нелегкий період для колективу. Відмовившись від перспітив і копіювання народних мелодій, «Вераси» захопилися сучасними, вірнішими, простішими ритмами, з натхненням заспівали: «Дві колішки в дністі ватт про любов мою кричать». У репертуарі з'явилися професійні шлягери типу «Дяді

Вані». На жаль, і тепер, коли до ансамблю прийшла популярність, він не завжди вимоглиний у підборі репертуару. І досі є у нього пісні «метелики».

Ансамбль, яким керує Василь Ратчик, має високий професійний рівень, а діапазон його вокальних можливостей надзвичайно широкий. Діти Рід, який побував у Мінську, високо оцінив майстерність виконання й артистизм солістки колективу Ядвіги Поплавської. Він охоче погодився виступати з ансамблем в Будинку офіцерів. Концерт Діна Ріда з участю «Верасів» мав величезний успіх.

Сьогодні в репертуарі ансамблю багато гарних, популярних пісень. Це «Малинівка», «Я у бабусі живу», «Завірюха», «Прощальний бал».

На цей ВІА в Білорусії покладаються великі надії. Щоб виправдати їх, «Вераси» не повинні зупинятися на досягнутому. Тільки пошук, пов'язаний з використанням народних пісень, може принести колективу справжнє широке визнання.

Н. МИКОЛАЄНКО.

вагалася: залишитися чи піти звідти. Та несподівано прийшов хлопець із сусідньої школи, який мені дуже подобався. Дівчата відморгували з різних боків, шопігли: «Запрошуй танцювати».

Саме тоді я вперше в житті закурила, навіть трохи вичи випила. Під кінець вечора я «розійшлася», і нічим не відрізнялася від інших дівчат. Дивно, що Сашко звернув на мене увагу того дня.

Подруги пояснили: «На тебе хлопці не звертали

уваги, залишилися чи піти звідти. Та несподівано прийшов хлопець із сусідньої школи, який мені дуже подобався. Дівчата відморгували з різних боків, шопігли: «Запрошуй танцювати».

Ще одна довідка, важлива для всіх, особливо для тих, хто торкнувся цієї теми: часто хворі гриппом, респіраторними захворюваннями. Під впливом куріння людський організм втрачає вітаміни. С. що в свою чергу знижує опір хворобам. Крім того, брак цього вітаміну спричиняє погіршення кольору обличчя.

В. ЛУНТОВСЬКИЙ,
лікар обласної лікарні.

АДРЕСА ДОЛІ

Після закінчення навчання залишитися працювати в рідному колгоспі вирішили десятикласники Нововелідицької середньої школи на Житомирщині. Про це вони заявили на відкритих комсомольських зборах «Адреса долі — рідне село», в яких взяли участь знатні люди господарства, комсомольські активісти Овруцького району.

Молоде поповнення знайде в колгоспі імені В. В. Куйбишева чимало «гарячих» точок для прикладання своїх сил і знань. Тут на науковій основі ведеться наслідництво зернових культур, діє найбільш в області міжколгоспний зерноочишувальний завод.

інтенсивно розвивається тваринництво, збудовано сучасний машинно-тракторний комплекс. А допоможе юнакам і дівчатам вибрати справу до душі громадська рада сприяння молоді. До її складу ввійшли передові трудівники колгоспу.

Приклад майбутніх випускників Нововелідицької десятирічки знайшов гарячу підтримку в багатьох сільських школах області. Вже понад дві тисячі учнів виявили бажання після одержання атестата про середню освіту поповнити ряди хліборобів і тваринників.

А. ЯНУШЕВСЬКИЙ,
кор. РАТАУ.

«Якось руки

Про першість обласної ради ДСТ «Колос» із зимового багатоборства ГПО на місяць знали заздалегідь. Ще торік була поставлена вимога: організувати поєдинки в колективах, влаштувати районні змагання кращих багатоборців. в ході проведення цих поєдинків активізувати роботу по підготовці нових значків ГПО. Проте лише п'ять райрад представили про це звіт. І тоді організатори змагань засумнівалися: а чи проводилися у решті районів турніри багатоборців ГПО? Якщо вони були, то слід було чекати, що в Новоукраїні на обласній фіналі з'являться кращі з кращих — ті, що стали чемпіонами в райцентрах.

З Вільшанки, наприклад, повідомили, що в дванадцяти (з 13) колективах на старті ГПО вийшло 128 учасників, на другому етапі стартувало 11 команд (14 учасників), взимку 47 фізкультурників виконали нормативні комплекси.

А як у Новоукраїні? З чотирьох представників Вільшанського району лише один приніс залікові очки своєї команди — в неї їх усього 28. Це — шістнадцятий показник у турнірній таблиці. А перші призери, гайворонці, набрали 304 очки. Відзначимо, що три багатоборці з Гайворонського району виступили на рівні першорозрядників. Лідер у цій команді — юна легкоатлетка Галина Котова, яка недавно стала чемпіонкою центральної ради ДСТ «Урожай» із кросового бігу. І тепер у цієї багатоборки непогані результати — нікому з дівчат (ступінь «Сила і мужність») не вдалося випередити її — за

не доходять...»

сумою трьох видів Галина набрала 90 очок. Це, як бачимо, втричі більше, ніж у усієї команди з Вільшанки. А в групі значківців ступеню «Фізичне вдосконалення» відзначився Сергій Осаюк — він вибив у тирі 46 очок із 50 можливих, підтягнувся на перекладні 17 разів і подолав 6-кілометрову кросову дистанцію за 20 хвилин 19 секунд. Вагомий вклад у колектив гайворонців зробив і Віктор Батурейський.

Був час, коли фізкультурних активістів цього району критикували, що вони везли на обласні змагання випадкових спортсменів. Нині з усього видно, що там сталися значні зміни, до високих показників масовості додалися і показники зросту майстерності. Багатоборці ГПО, що входять до складу збірних колективів фізкультури і району тренуються цілий рік. Отже — перемога в Новоукраїні заслужена.

А хто ще, крім вільшанських багатоборців, підвів свої колективи? Передусім скажемо про тих, хто не прийшов на фінал — долучилися і повгородці. Перші не прибули з незрозумілих причин (в минулі роки вони завжди були в числі призерів), в других же такі «прогули» стали традиційними. Проте в Новоградківському райвиконкомі і райкомі комсомолу досі не можуть знайти винного. Погодьтеся, якщо фізкультурний працівник не проводить змагань на

місяць, не може (чи не вміє) згуртувати команду для участі в районних чи обласних турнірах, значить, він просто не виконує своїх обов'язків. І в рай-

комі ЛКСМУ забули, що колектив ГПО в ті далекі тридцять років був укладений з ініціативи комсомолу. Отже, й тепер прямий обов'язок співачан впроваджувати його в життя, пропагувати його нормативи й вимоги серед молоді.

Осоромилася компанія, бобричанці, добровільні: жоден із них, вишовши на старті, не дав своїй команді залікових очок.

І знову доводиться підсумовувати: найгірші показники в старшокласників, що виступають за колективи «Колоса». На цей раз аж двадцять багатоборців ступили в тирі нулі. Таке ж «досконалення» в п'яти юнацькій віковій групі. Прочерки і в дев'яти багатоборців ступеню «Фізичне вдосконалення».

Щоб, скажімо, виконати норматив ГПО з кульової стрільби 16—18-річними юнакам на золотий значок, їм треба вибити щонайменше 40 очок з 50. А в Новоукраїні значківці з Новоархангельська, Бобринця, Петрового мали відповідно 15, 18 і 19.

Ми попросили завідуючу організаційним відділом обласної ради «Колоса» К. В. Колісник проаналізувати цифри в протоколах і турнірній таблиці. Ось що вона сказала:

«...Старту на вогнево-му рубежі показують, що стрільські секції в колективах фізкультури дуже слабкі. Підводять нас

наймолодші багатоборці. Отже, тут є прорахунки не лише інструкторів та громадських тренерів «Колоса» — у цьому ми бачимо й недогляд дтсаафінів, керівників початкової військової підготовки загальноосвітніх шкіл.

З метою активізації роботи по впровадженню комплексу ГПО невдовзі ми проведемо ще один обласний турнір з багатоборства ГПО — на цей раз виключно серед сільських допризовників. Будуть і міжвідомчі змагання, спартакіадні турніри на призери героїв-земляків. Про проведення таких поєдинків давно знають працівники всіх районних рад товариства. Звичайно, перед цим треба визначити кращих багатоборців у колективах, на змаганнях районного масштабу. Але це слід робити не заради того, щоб поставити «галочку» в графіку.

Незабаром наші активісти вийдуть у райони області, щоб допомогти налагодити навчально-тренувальний процес, створити належні умови для складання нормативів комплексу ГПО...»

Отже, в більшості райрад «Колоса», в райкоміх комсомолу про комплекс ГПО часто забувають, проблему розв'язують по-лінійно на папері. А коли їх критикують, часто відбуваються виправдовуваннями на зразок: «Якось руки не доходять...»

М. ШЕВЧУК,
спецкор «Молодого комунара».

ПІСНЯ ЛИНЕ ВІД ДУШІ

Того дня в Палаці культури імені Компаніїди м. Кіровограда можна було почути мови багатьох країн світу. Це юнаки та дівчата з Монголії, Куби, В'єтнаму, Лаосу, Німечки, Демократичної Республіки, які навчаються у Кіровограді, зібралися на I міжнародний фестиваль студентський фестиваль художньої творчості, присвячений 65-річчю ВЛКСМ.

У чотирьох навчальних закладах міста навчалося близько 500 студентів з різних країн світу. Тому восени минулого року було створено раду у справах студентів-іноземців. Фестиваль став одним із заходів, які проводить рада.

Тепло зустрічали глядачі вокально-інструментальний ансамбль із Куби «Кариб». Особливо сподобалася публіці у його виконанні народна пісня «Гвантанамера» на слова Хосе Марті. Вона аплодувала в такт музиці і навіть підспівувала. Не меншою популярністю користувалися ВІА «Мадагаскар», «Блізкан».

Цікавою була також літературна композиція за дво-

рами Володимира Малковського «Ленін і партія», яку показали Гермер Рольф, Мілстер Роланд, Аксель Кюне та Пройс Хартмут з НДР.

Лині ніжна мелодія... Зал полинали пластичністю народного танцю дівчата з Лаосу.

Сподобалися глядачам і виступи Ха Нит Кузига з В'єтнаму, Карелоса Пимар-гіма з Куби та дуєту з Монголії.

Багато учасників виконали російські пісні. Але справжньою несподіванкою для всіх стала українська «Черемшина» у виконанні Давида Рівери з Куби.

Голова Кіровоградської міської ради у справах студентів-іноземців В. М. Суворов нагородив кращих виконавців дипломом і пам'ятними подарунками.

За активну участь у підготовці фестивалю другий секретар міськомкомсомолу С. Зятін вручив їм грамоти Кіровоградського вищого льотного училища цивільної авіації, льотно-штурманського училища, педагогічного інституту імені Пушкіна, інституту сільськогосподарського машинобудування та медичного училища.

І. ГОЛОВКО,

громадський кореспондент «Молодого комунара».

ТАНЦЮЮТЬ ДІВЧАТА ЛАОСУ.
Фото М. МОСКАЛЬОВА.

Редактор Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

ШАНОВНІ ДІВЧАТА-КІРОВОГРАДКИ!

Як, приємне та радісно дивитись на красиву, щирну бавовняну тканину, одяг з якої буває до душі любій людині — чоловікам і жінкам, юнакам і дівчатам. А її виробляють спеціалісти, підготувані в професійно-технічному училищі нашої Орехівської бавовняно-палерового комбінату, це в Підмосков'ї — краю трудовому, блинному і пісному.

Серед натхнених творців чудових тканин можна зустріти і кіровоградок, що не так давно прийшли до нас на навчання, стали спеціалістами справ ткацьких. І зараз успішно трудяться на нашому комбінаті.

Отже, сьогодні ми вам від них передаємо палкий привіт і запрошуємо: приїздіть до нас вчитися. Ви в нашому училищі можете стати придильницями, ткальми, рівничницями, вмотувальницями шток, іншими спеціалістками.

Термін навчання в училищі — один—два роки. Чекаємо на вас, молоді кіровоградки! Для вступу в наше училище потрібна освіта — вісім або десять класів.

Ті, хто в нас навчається — одержують стипендію розміром 40 крб на місяць, забезпечуються триразовим безкоштовним харчуванням, одягом,

добре обладнаним гуртожитком. До ваших послуг — цікаві екскурсії до Москви і в Підмосков'ї.

Час навчання в училищі зараховується в загальний трудовий стаж.

А на практичних заняттях ті, хто навчається, одержують додатково до стипендії грошову винагороду за виготовлену продукцію.

Відвідувачки навчання після завершення навчання в училищі направляються в технікуми та інститути (зараховують поза конкурсом).

При вступі в наше училище необхідні такі документи: Свідоцтво про народження або паспорт з відміткою про виписку з домової книги, посвідчення про освіту або атестат, довідку з місця проживання і медичку (форма №286), шість фотографій розміром 3x4.

Адреса училища: 142606, м. Орехово-Зуєво, Московської обл., вул. Леніна, 102, ПТУ.

Прізд із Москви: з Курського вокзалу електропоездом до платформи «Крута».

Отже, якщо хочете мати «золоті руки», дівчата то приїздіть до нас вчитися.

ДИРЕКЦІЯ.

Зам. 96.

Товариші колгоспники, робітники і службовці!

Заготівельні організації споживчої кооперації закуповують у населення в необмеженій кількості велику рогату худобу, свиней, кролів, птицю, м'ясо, продукти, ялиця, цукор, молоко та інші лишки сільськогосподарських продуктів за цінами по домовленості.

Повідомляємо, що в

1983 році підвищено закупівельні ціни на живих кролів та кроляче м'ясо.

Також нагадуємо, що в цьому році триває зустрічний продаж комбікорму громадянам, які продають велику рогату худобу, птицю, м'ясо заготконторам райспоживспілок і райо-них споживчих товариств. Про умови продажу ком-

бікорму та закупівельні ціни на сільгосппродукти ви можете дізнатися у заготконторі свого району-го споживчого товариства, у заготівельників на заготпунктах.

Для зручності населення заготівельні організації укладають з громадянами договори на закупівлю сільгосппродуктів. Від гро-

мадян, які уклали договори, продукція приймається в першу чергу.

ПРОДАВАЙТЕ ЛИШКИ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ СПОЖИВЧІЙ КООПЕРАЦІЇ — ЦЕ ВИГІДНО І ЗРУЧНО!

Управління заготівель обспоживспілки.

Виробниче об'єднання «Олександріявугілля»

ЗАПРОШУЄ

на будівництво шахти «Ведмежорська» робітників таких професій:

прохідників, електрослюсарів підземних, кріпильників, електрослюсарів шахтної поверхні, машиністів підземних установок, гірничих робітників підземних, машиністів електровазів, сигналістів, ламповників, робітників шахтної поверхні, машиністів конвеєрів.

Бажаючі працювати на будівництві, а потім на експлуатації шахти можуть пабути будь-які будівельні і шахтарські професії у навчально-курсовому комбінаті, технічному училищі № 3, учбовому пункті шахтобудівельного управління № 2 з відривом і без відриву від виробництва.

Працівникам шахтного

будівництва, зайнятим на підземних роботах, як і шахтарям, виплачується одноразова винагорода за вислугу років. Вони користуються правом на пенсійне забезпечення.

при наявності підземного стажу роботи не менше 10 років у віці 50 років гарантується щомісячна пенсія в розмірі 120 при стажі понад 15 років — 140, понад 20 років — 160 крб.

Робітники забезпечуються безплатним паливом і спецодягом, безплатним проїздом до місця роботи. Одноким і малосімейним надається гуртожиток.

По довідки звертатися на адресу: м. Олександрія, проспект Леніна, 77, кімната 231.

ЗАГУБЛЕНИЙ АТЕСТАТ № 420287, ВИДАНИЙ КІРОВОГРАДСЬКОЮ СЕРЕДНЬОЮ ШКОЛОЮ № 32 О. В. ЮРЧУК, ВВАЖАТИ НЕДІЙСНИМ.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На українському мові.

БК 05635.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП,

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділів комсомольського життя — 2-46-57; листів — масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолабораторії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Управління заготівель обспоживспілки.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України

м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Індено 61103.

Обсяг 0,5 друк. арш

Зам. № 97.

Тираж 55 500